

Annu avasi kellarin oven hiiren hiljaa. Hän tiesi, että se oli riski, varsinkin kun Unna oli kuistilla. Mutta Annun makeanhammasta kolotti, joten hän oli valmis ottamaan riskin.

Hän hiipi kellariin, mutta ei sytyttänyt valoa. Hän kompuroi perunapussiin ja johonkin muuhun, mutta erotti ikkunasta tulevan valon avulla suunnistaa hyllyille. Purkit ja purnukat olivat siistissä järjestyksessä, ja Annu nappasi nopeasti yhden punakantisen, sillä arveli sen olevan täynnä mansikoita tai vadelmahilloa ja kääntyi kannoillaan.

Hän hiipi takaisin yläkertaan ja sulki kellarin oven takanaan. Siinä samassa Unna ilmestyi hänen taakseen.

– Oi hienoa, olinkin ajatellut, että pitäisi hakea juuri tuo purkki alakerrasta, sanoi Unna ja käveli hymyillen Annun ohi keittiöön.

Annu nosti purkin nenänsä eteen ja luki etiketistä "Suolatomaatteja". Se siitä makeasta sitten.

